
Knih mrtvých

ZE SBÍRKY DOPISŮ B

Určitě vás nepřekvapí, že jsem měla zatraceně těžkou práci, než jsem Ramsese přesvědčila, aby mě nechal jít s nimi. Metody, které užívám na profesora – chvějící se rty, oči plné slzí – nemají na to chladnokrevné stvoření nejmenší účinek. Takže jsem byla nucena uchýlit se k vydírání, zastrašování, nezvratné ženské logice a něžnému připomenutí, že bez mého podpisu peníze nedostanou. (Myslím, že je to další forma vydírání, nebo snad ne? Jak šokující!

Musím říct, že ze mne byl hezký chlapec. Oblečení jsme koupili odpodně, hned potom co jsme se zastavili u bankéře – elegantní světle modrou vlněnou galabiji, zlatem vyšívané trepy a dlouhou šálu, která mi zakrývala hlavu a stínila obličej. Ramses mi nabarvil na tmavo obočí i řasy a udělal mi černé stíny kolem očí. Myslela jsem si, že to můj vzhled překvapivě změnilo, ale Ramsese to moc nepotěšilo.

„Ta barva se nedá změnit,“ mumlal. „Nech hlavu sehnutou, Nefret, a cudně klop oči. Jestli se na Mahmuda podíváš přímo nebo utrousíš jediné slovo, až budeme s ním, udělám... udělám něco, čeho budeme oba litovat.“ Fascinující výhrůžka, co říkáte? Byla jsem v pokušení jen proto, abych se dozvěděla, co tím myslí, ale pak jsem se rozhodla, že to nebudu riskovat.

Nikdy jsem nebyla v noci v oné části Starého města. Nedoporučuji vám, abyste se tam odvážili. Páchne tu hniјící odpad, kolem vás se míhají krysy a je naprostá tma. Tma v otevřené krajině je proti tomu nic. V Horním Egyptě vždycky svítí hvězdy, i když není měsíc. Nic tak čistého a ryzího jako hvězda by se tam neodvážilo ukázat. Vysoké staré domy se zdály naklá-

nět jeden k druhému, šeptaly si ošklivá tajemství, jejich balkony bránily ve výhledu na zataženou noční oblohu. Srdce mi bilo prudčeji než obvykle, ale nebála jsem se.

Ramses šel v čele. Zná každou píd Starého města, včetně těch částí, jimž se počestní Egypťané vyhýbají. Když jsme se přiblížili k domu, Ramses mi poručil, abych zůstala s ním, David šel na výzvědy. Když se vrátil, nepromluvil, ale pokynul nám, abychom šli dál.

Byl to činžák toho nejhoršího druhu. Hala byla cítit zkaženým jídlem, hašišem a potem příliš mnoha lidí v malém prostoru. Museli jsme jít po hmatu po prohýbajících se schodech, drželi jsme se blízko u zdi. Neviděla jsem skoro nic, tak jsem šla za Davidem s rukou na jeho rameni. Ramses šel těsně za mnou a držel mě za loket pro případ, že bych zakopla a padala – což se mi jednou nebo dvakrát stalo, protože zahnuté špičky mých nádherných trepek se zachytávaly o třísky rozbitých prken. Kolem sebe jsem cítila lezoucí slizké věci.

Naším cílem byla místnost v prvním patře, rozeznatelná jen podle úzkého proužku světla pod dveřmi. Ramses zaškrábal na dveře a ty se okamžitě otevřely.

Yussuf Mahmud nás pozval dovnitř a pak za námi zavřel. Alespoň předpokládám, že to byl Yussuf Mahmud, i když nás nikdo nepředstavil. Dlouze se na mne podíval a řekl arabsky něco, čemu jsem nerozuměla. Muselo to být něco hodně vulgárního, protože David zavrčel a vytáhl nůž. Ramses se jen na toho chlapa úkosem podíval a řekl něco jiného, čemu jsem nerozuměla. On i ten muž se zasmáli. David se nesmál, ale zastrčil nůž do opasku.

Místnost osvětlovala jen lampa stojící na stole nebezpečně blízko papyru, který byl částečně rozvinut, takže bylo vidět malovanou vinětu. Přistoupila jsem blíž. Pouhý pohled mi vyrazil dech. Z tloušťky nerozvinuté části jsem mohla usuzovat, že je papyrus velmi dlouhý. Miniaturní scéna zobrazovala vážení srdce.

Než jsem mohla spatřit víc, chytil mě Ramses za ruku a otočil mě k sobě. Musel si myslet, že jsem chtěla něco říct nebo se třeba pohnout blíž k světlu, což bych byla nikdy neudělala.

Muž řekl: „Někdo nový, co? Jste zatracený blázen, že jste ho sem přivedl.“
„Je tak pěkný, že se od něho nemůžu odloučit,“ zamumlal Ramses a ušklíbl se. „Postav se tamhle do kouta, ty moje malá gazelo, než dokončíme obchod.“

O ceně se dohodli už předchozí noc, ale protože jsem věděla, jak tito lidé operují, čekala jsem, že Mahmud bude chtít víc. Místo toho natáhl ruku se svítkem k Ramsesovi. „Máte ty peníze?“ zeptal se.

Ramses se na něho upřeně podíval. „Nač takový spěch, příteli?“ řekl, či spíše zaskřehotal. „Doufám, že nečekáte ještě na někoho jiného. Byl bych velice zarmoucený, kdybych se musel dělit o vaši společnost.“

„Ne tak zarmoucený jako já,“ řeklo to individuum s určitým nádechem předstíraného hrdinství. „Ale nikdo z nás by neměl otálet, jestli máme rozum. Jsou lidé, kteří slyší slova, jež ani nebyla vyslovena, a vidí zdi bez oken.“

„Je to tak? A kdo jsou ti kouzelníci?“ Ramses se naklonil a usmál se pokřiveným úsměvem Aliho Krysy.

„Nemůžu...“

Ramses vyňal ze záhybů svého pláště těžký váček a vysypal na stůl zářivé zlaté mince. Dohodli jsme se, že udělají větší dojem než bankovky. Skutečně, na Yussufa Mahmuda to velmi silně zapůsobilo. Oči mu prakticky vypadly z důlků.

„Informace je součástí obchodu,“ pokračoval Ramses. „Neřekl jsi mi, odkud to pochází a jakými kanály se to k tobě dostalo. Kolik lidí jsi podvedl, zavraždil nebo okradl, abys ses k tomu dostal? Kolik jich přenese svou pozornost na mne, jakmile to bude můj majetek?“

Nenápadně pokynul Davidovi, který vzal papyrus a opatrně jej položil do dřevěné schránky, kterou jsme si s sebou přinesli. Muž tomu nevěnoval pozornost. Jeho hltavé oči byly upřeny na třpytivou zlatou hromádku. Ramses se rychle podíval od zavřených okenic ke dveřím, zajištěným na závoru. Na mne se nepodíval. Nemusel. Místnost byla tak malá, že tmavý roh, do kterého mě poslal, byl v dosahu jeho vidění. Nic jsem neviděla ani neslyšela, ale on zřejmě ano, protože vyskočil a sáhl po mně, když chatrné dřevěné okenice povolily pod nárazem těžkého těla.

Bylo to tělo muže, který měl obličej zakrytý šátkem, koukaly mu jen oči. Padl na zem a vzpřímil se, obratný jako akrobat. Zdálo se mi, že je za ním ještě další muž, ale než jsem se o tom mohla přesvědčit, Ramses mě chytil pod paží a skočil ke dveřím. David už tam byl, v jedné ruce měl skříňku s papyrem, v druhé nůž. Přitiskl se ke zdi na jedné straně dveří, Ramses vytáhl zástrčku a uskočil stranou. Dveře se otevřely a muž, který se o ně opíral, se vpotácel do místnosti.

David ho kopl do žeber a chlap padl na zem. Byla jsem v pokušení kopnout Ramsese, protože se mnou jednal jako s balíkem špinavého prádla, místo aby mě nechal připojit se k boji. Nakonec jsem se rozhodla to nedělat, protože Ramses s Davidem pracovali velmi efektivně a bylo by ode mne hloupé (a možná fatální) kazit jim rytmus. Všechno to trvalo jen pár vteřin.

Hromádka zlata byla naší druhou linií obrany. Přes Ramsesovo rameno jsem viděla změt končetin, jak nově přichází a Yussuf Mahmud bojovali zuby, noži i těly, aby se zmocnili kořisti. Prali se na zlatém koberci. Mince spadly ze stolu a válely se po podlaze.

David vyšel ze dveří. Další tělo padlo do místnosti, David zavolal, abychom ho následovali. Ramses za námi zavřel dveře.

„Doufám, že jsi ho nepraštil tou bedýnkou s papyrem,“ poznamenal arabsky.

„Za koho mě máš?“ Davidův hlas zněl zadýchaně, ale pobaveně.

„To byl poslední?“

„Ano. Zamkni dveře a pojď.“

Ramses mě postavil na nohy. Na schodišti byla tma jako v pytli, ale zaslechla jsem, jak se otáčí klíč v zámku. Pochybovala jsem, že to muže zadrží uvnitř na dlouho, protože dveře byly chatrné.

Spěchali jsme po vrzajících schodech – první David, pak já a nakonec Ramses. Vynořili jsme se v úzké uličce, všimla jsem si, že je tam světlo. Naproti byly otevřené dveře. Silueta postavy ve dveřním otvoru byla bezpochyby ženská, tenkou látkou jsem mohla vidět každou smyslounou křivku. David se prudce zastavil. Spatřil tu ženu a ulehčeně si oddechl. Nebudu opakovat, co řekl, abych vás nešokovala, ale odmítl ji a odvrátil se. Ulička byla velmi úzká, jediným krokem se k němu přiblížila. Objala ho pažemi – a já jsem ji uhodila za ucho spojenými pěstmi, jak mě to naučila teta Amelie.

Jak by ta milá žena řekla, výsledek byl nanejvýš uspokojivý. Žena upustila nůž a spadla na zem. V otevřených dveřích se objevila další silueta – tentokrát to byl muž. Za ním byli další. Ve svém spěchu překáželi jeden druhému v úzkém dveřním otvoru, což bylo štěstí, protože oba moji stateční ochránci byli momentálně paralyzováni. Strčila jsem do Ramsese.

„Utíkej!“ vyzvala jsem ho.

Není obtížné ztratit pronásledovatele v bludišti špinavých průchodů a tmavých uliček, pokud člověk oblast zná. Já jsem ji neznala, ale Ramses ano, zvuk pronásledovatelů brzy utichl. Než jsme doběhli k řece, byli jsme

všichni unavení, udýchaní a *hrozně* špinaví, ale Ramses mě nenechal odložit zašpiněný, smradlavý plášť, dokud jsme nebyli ve člunu na cestě domů. Pokud jsem se o tom ještě nezmínila, měla jsem na sobě pod převlekem svou vlastní košili a kalhoty. Chlapci nikoli, a tak mě přinutili, abych se obrátila zády, když se převlékali. Muži jsou někdy tak hloupí.

Když jsme dojeli na druhou stranu a malá loďka se zastavila, čekala jsem, že mi někdo poklepe na rameno a řekne „to bylo dobré“ nebo „pěkně jsi to provedla“, ale nikdo z nich nepromluvil. Seděli tam jako dvě sochy a zírali na mě. Řezná rána na Davidově krku přestala krváčet. Vypadala jako tenký tmavý provaz.

„Tak tady jenom tak neseďte,“ řekla jsem podrážděně. „Pojďme zpátky na dahabiji, kde si můžeme v klidu promluvit. Chci se napít vody, zakouřit si a převléknout se. A chci měkké křeslo a...“

„Musíš se spokojit jen s jednou věcí z těch čtyř,“ řekl Ramses a sehnul se pod sedadlo. Podal mi polní láhev. „Měli bychom se domluvit, než se vrátíme na dahabiji. Máti se vždycky potuluje kolem a tento rozhovor by jistě neměla slyšet.“

Zhluboka jsem se napila vlažné vody, byla bych potřebovala něco silnějšího. Otréla jsem si ústa rukávem a podala jsem láhev Davidovi. „Yussuf Mahmud nás zradil,“ řekla jsem. „Byla to léčka. A vy jste to čekali.“

„Nebud idiot,“ opáčil Ramses hrubě. „Kdybych byl čekal léčku, nebyl bych dovolil... Tedy, byl bych postupoval jinak.“

„Nechápu, jak bys mohl jednat lépe,“ namítla jsem. „Ty a David jste přece byli připraveni pro případ, že by něco z plánu nevyšlo.“

„My jsme vždycky připraveni,“ řekl Ramses. „Ale tentokrát jsem se mylil. Měli jsme štěstí, že se nám nic nestalo.“

„Štěstí!“ vykřikla jsem rozhořčeně.

Ramses chtěl něco říct, ale David ho předešel. „Nebylo to štěstí, co mi dnes večer zachránilo život. Bylo to Nefretino bleskové uvažování a odvaha. Děkuju ti, sestřičko. Neviděl jsem ten nůž, až když jsem ho měl na krku.“

Ramses si poposedl. „Já jsem ho spatřil, až když jí vypadl z ruky.“

Trvalo jim to dlouho, než to připustili. Nemohla jsem odolat. „To je proto, že ani jeden z vás neví...“

„Nic o ženách,“ dokončil za mne Ramses.

Měsíc jasně svítil. Dobře jsem viděla jeho obličej. Byla to ta jeho faraonská kamenná tvář, tvrdá a vzdálená jako socha v muzeu. Myslela jsem si, že

se zlobí, až do chvíle, kdy se naklonil vpřed, stáhl mě z lavice a stiskl mě v objetí tak silně, že mi téměř praskala žebra. „Jednou,“ promluvil přiškrceným hlasem, „mě přinutíš zapomenout, že mám být anglický džentlmen.“

Potěšilo mě to.

„Chvěješ se,“ řekla jsem podezřívavě. „Děláš si ze mne legraci?“

„Nesměju se ti. Třesu se hrůzou.“ Zdálo se mi, že se dotkl rty mých vlasů, ale musela jsem se mýlit, protože mě posadil zpátky na tvrdou lavici tak prudce, až mi zacvakaly zuby.

„Sakra, Nefret, copak se nikdy nenaučíš napřed přemýšlet a pak jednat? Byla jsi rychlá, odvážná, chytrá a tak, ale taky jsi měla zatracené štěstí. Jednou se dostaneš do pěkné šlamastyky, jestli...“

„Ty tak můžeš něco říkat.“

„Já nikdy nejednám bez rozmyslu.“

„Ne, ty docela určitě ne. Není v tobě víc citu než...“

David natáhl ruku a chytil mě za zdviženou pěst. „Nefret, on nadává, protože se o tebe bál. Řekni jí to, Ramsesi. Řekni jí, že se nezlobíš.“

„Zlobím se. Já...“ Odmlčel se, zhluboka se nadechl a zase vydechl. „Já se zlobím na sebe. Zklamal jsem tě, bratře. A zklamal jsem i Nefret. Nebyla by musela podstoupit tak strašné nebezpečí, kdybych dával lepší pozor.“

„Tak to vůbec není,“ zasáhla jsem striktně. „Jako vždycky si toho na sebe bereš příliš moc, Ramsesi. Přehnaný smysl pro zodpovědnost je známkou přehnaného egotismu.“

„To je jeden z matčiných slavných aforismů?“ Ramses už byl zase sám sebou. Cynicky se na mě usmál.

„Ne, to jsem vymyslela sama. Oba jste se tentokrát mýlili. Viděli byste ten nůž jako já, kdybyste ve své mužské namyšlenosti nepředpokládali, že od ženy vám nehrozí žádné nebezpečí.“

„Máš pravdu.“ Ramses se na mne opovržlivě podíval.

Něco zašustilo v rákosí na břehu. Nikoho z nás to nevylekalo. I já poznám rozdíl mezi pohybem krysy a muže. Ale nemám ráda krysy a chtěla jsem jít domů.

„Dík našim spojeným silám a odvaze jsme se z toho dostali nezranění a s papyrem, ale nevyřešili jsme tu životní otázku, jak *zůstat* nezranění. Co se dnes večer pokazilo?“

Ramses se opřel o sedátko a podrbal se na krku. „Pořád ještě je tu možnost, že nás Yussuf Mahmud chtějí podvést – nechat si peníze i papyrus. Ne-

mohl ale očekávat, že se mu to podaří, pokud by nás oba nezavraždil, a já pochybuju, že by to riskoval. Ali Krysa a jeho mlčenlivý přítel mají v Káhiře jistou pověst.“

„Doufám, že smyšlenou pověst,“ ušklíbla jsem se.

Podívali se na sebe. „Z větší části,“ přikývl Ramses. „Avšak já jsem se domníval, že takové riziko je zanedbatelné. Yussuf Mahmud má také určitou pověst. Obchoduje s kradenými starožitnostmi a podvedl by svou vlastní matku, ale není zabiják.“

„Tak musel podvést nějakého jiného zloděje, aby se zmocnil toho papyru,“ usoudila jsem. „To by tedy znamenalo, že ti muži, kteří vtrhli dovnitř, šli po něm, a ne po nás.“

„Rád bych tomu věřil,“ zamumlal Ramses. „Druhá možnost by byla nepříjemná. Předpokládejme, že Yussuf Mahmud a jeho zaměstnavatelé, ať už je to kdokoli, vymysleli důmyslný plán krádeže. Nabídnou papyrus na prodej, vlákají kupce do domu, praští je přes hlavu, ukradnou peníze a zmizí i s papyrem. Můžou to opakovat donekonečna, protože oběti se jistě nebudou chlubit, že se zúčastnily nezákonné transakce. Tentokrát se Yussuf Mahmud pustil do obchodu na vlastní pěst. Očekával ty druhé, ale ne tak brzy. Domníval se, že dokončí obchod a bude pryč dřív, než přijdou. Chtěl nás zavřít uvnitř – všiml jsem si, že nechal klíč zvenku, což ve mně mělo vzbudit podezření – a nechat nás na pospas těm chlapům. Přišli brzy, protože mu nevěřili. Ale místo aby se proti nám spojili, přemohla je hrabivost. Zlato má vždy demoralizující účinek na slabé povahy.“

„Musíš být tak zatraceně rozvláčný?“ zeptala jsem se. „Myslíš, že tohle je vysvětlení té léčky? Pouhý švindl?“

„Ne,“ přiznal Ramses. „Obávám se, že musíme vzít v úvahu ještě tu druhou alternativu, o které jsem se zmínil. Ta ženská měla v úmyslu podříznout Davidovi krk. A je to snad jen náhoda, že na nás zaútočili teprve tehdy, když jsi byla s námi?“

„To doufám,“ řekla jsem upřímně.

„Já taky, holčičko. Nemohli vědět, že tam budeš, ale docela určitě očekávali Davida a mě. A udělali veškerá opatření, aby nás chytili nebo zabili. Nemůže to být náhoda, že Yussuf Mahmud nabídl papyrus právě nám. V Káhiře je spousta překupníků, kteří by mu za tu cenu utrhlí ruku. Obávám se, že existuje možnost, že někdo nějak odhalil naši pravou identitu.“

„Jak by mohl?“ namítl David.

„Žádný plán není bez chyby. Napadá mě několik možností... Ale proč máme mařit čas dohady? Je pozdě a Nefret by měla být v posteli.“

David se nahnul a vzal mě za ruku. „To je pravda. Pojď, sestřičko, byl to namáhavý večer.“

Pomohl mi ze člunu a na břeh. Šli jsme v řadě, David vpředu, hledal nejspokudnější pěšinu. Pod nohama mi čvachtalo bláto.

„Náhody se stávají,“ nadhodil David. „Možná se bojíme pouhých stínů.“

„Vždycky je nejbezpečnější očekávat to nejhorší,“ ozval se kyselý hlas za mnou. „To je otrava. Trvalo nám tři roky, než jsme ty postavy vybudovali. Ale má to jednu výhodu,“ dodal. „Máme ten papyrus. K tomu nemělo dojít.“

„Tím větší důvod, abychom se neukazovali ve Starém městě,“ řekla jsem. „Slibte mi, Ramsesi, že se tam s Davidem v noci nevrátíte.“

„Cože? No samozřejmě.“

Tak to tedy skončilo. Nikdo z nás nemusel zdůrazňovat, že brzy dostaneme odpověď na naše otázky. Unikli jsme – i s papyrem – a pokud ti neznámí vědí, kdo jsou Ramses a David, mohli by po nich jít.